

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Eduarda Wipplinger a soudců JUDr. Libuše Chudíkové a JUDr. Karla Velka, v trestní věci odsouzeného [REDACTED] narozeného [REDACTED] v [REDACTED] při veřejném zasedání konaném dne 24. dubna 2025,

takto:

I. K odvolání poškozených [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] Ing. [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] a [REDACTED] se podle § 258 odst. 1 písm. f), odst. 2 trestního řádu **zrušuje** rozsudek Okresního soudu v Klatovech ze dne 17. 2. 2025 sp. zn. 1 T 259/2023 ve všech výrocích o náhradě nemajetkové újmy a podle § 259 odst. 3 trestního řádu **se znovu rozhoduje** tak, že odsouzený [REDACTED] je podle § 228 odst. 1 trestního řádu povinen zaplatit na náhradu nemajetkové újmy:

- [REDACTED] [REDACTED] narozené [REDACTED] bytem [REDACTED], částku **681 102 Kč**,
- [REDACTED] [REDACTED] narozenému [REDACTED], bytem [REDACTED], částku **681 102 Kč**,
- [REDACTED] [REDACTED] narozenému [REDACTED], bytem [REDACTED] [REDACTED], částku **500 000 Kč**,
- [REDACTED] [REDACTED] narozené [REDACTED] bytem [REDACTED], částku **250 000 Kč**,
- Ing. [REDACTED] [REDACTED] narozenému [REDACTED], bytem [REDACTED] [REDACTED], částku **250 000 Kč**,
- [REDACTED] [REDACTED] narozené [REDACTED], bytem [REDACTED], částku **250 000 Kč** a
- [REDACTED] [REDACTED] narozenému [REDACTED], bytem [REDACTED], částku **250 000 Kč**.

Podle § 229 odst. 2 trestního řádu se poškození [REDACTED] [REDACTED] a [REDACTED] [REDACTED] odkazují se

zbytky uplatněných nároků na náhradu nemajetkové újmy na řízení ve věcech občanskoprávních.

II. Odvolání odsouzeného ■■■■■ narozeného ■■■■■, proti témuž rozsudku se jako nedůvodné podle § 256 trestního řádu **zamítá**.

Odůvodnění:

1. Rozsudkem citovaným ve výroku tohoto rozhodnutí Okresní soud v Klatovech uznal obžalovaného – dnes již odsouzeného ■■■■■ vinným přečinem podle § 143 odst. 1 trestního zákoníku, kterého se dopustil tím, že dne 12.6.2022 ve 14:38 hodin řídil svůj motocykl značky BMW S 1000 XR, registrační značky ■■■■■, po silnici ■■■■■ třídy č. ■■■■■ ve směru od obce ■■■■■ na obec ■■■■■ kdy na km 194,176 v katastru obce ■■■■■ u místa zvaného ■■■■■ ■■■■■ uviděl na vzdálenost cca 115 m při rychlosti cca 91 km/hod. (v toleranci přesnosti výpočtu 83 až 100 km/hod.) před sebou čtyři děti a ženu s vozíkem, na něž reagoval ubráním plynu, přibrzdňováním a vyhýbáním vlevo, přičemž se pak při rychlosti cca 77 km/hod. (v toleranci přesnosti výpočtu 70 až 85 km/hod.) čelně střetl s nezletilým ■■■■■ ■■■■■ nar. ■■■■■, který se při přecházení za ostatními opozdil, a po spatření motocyklu se zastavil v jeho koridoru pohybu, po nárazu pak oba skončili v levém příkopu silnice, chodec ■■■■■ při střetu utrpěl mnohočetná zranění, jimž na místě podlehl, kdy bezprostřední příčinou smrti byla lacerace mozkového kmene při zlomenině lebeční, přičemž obviněný jako řidič porušil důležitou povinnost uloženou mu podle § 5 odst. 1 písm. d) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů, který stanoví, § 5 odst. 1, písm. d) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů, který stanoví, že řidič je povinen dbát zvýšené opatrnosti zejména vůči dětem, osobám s omezenou schopností pohybu a orientace, osobám těžce zdravotně postiženým a zvířatům, brát ohled na vozidlo přepravující děti, řidiče začátečníka nebo osobu těžce zdravotně postiženou označené podle prováděcího právního předpisu a na výcvikové vozidlo označené podle zvláštního právního předpisu, dále porušil ust. § 4 písm. a) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, který stanoví, že každý je povinen při účasti při provozu na pozemních komunikacích chovat se ohleduplně a ukázněně, aby svým jednáním neohrožoval život, zdraví nebo majetek jiných osob ani svůj vlastní, své chování je povinen přizpůsobit zejména stavebnímu a dopravně technickému stavu pozemní komunikace, povětrnostním podmínkám, situaci provozu na pozemních komunikacích, svým schopnostem a svému zdravotnímu stavu a dále § 18 odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, který stanoví, že rychlost jízdy musí řidič přizpůsobit zejména svým schopnostem, vlastnostem vozidla a nákladu, předpokládanému stavebnímu a dopravně technickému stavu pozemní komunikace, její kategorii a třídě, povětrnostním podmínkám a jiným okolnostem, které je možno předvídat; smí jet jen takovou rychlostí, aby byl schopen zastavit vozidlo na vzdálenost, na kterou má rozhled.
2. Za uvedený přečin uložil soud prvního stupně tehdy obžalovanému ■■■■■ ■■■■■ podle § 143 odst. 1 trestního zákoníku a za použití §§ 67 odst. 2 písm. b) a 68 odst. 1, 2 trestního zákoníku peněžitý trest v počtu 120 denních sazeb s výší denní sazby 1 000 Kč, tedy celkem 120 000 Kč.
3. Pokud jde o výrok o náhradě škody (správně nemajetkové újmy), rozhodl okresní soud takto:
Podle § 228 odst. 1 tr. řádu je obžalovaný povinen na náhradě škody uhradit poškozené ■■■■■ ■■■■■ narozené ■■■■■, bytem ■■■■■, částku 100 000 Kč, poškozenému ■■■■■ ■■■■■ narozenému ■■■■■ bytem ■■■■■, částku 100 000 Kč a poškozenému ■■■■■ ■■■■■ narozenému ■■■■■, bytem ■■■■■, částku 80 000 Kč.
Podle § 229 odst. 2 tr. řádu se poškozená ■■■■■ ■■■■■ narozená ■■■■■, bytem ■■■■■ poškozený ■■■■■ ■■■■■ narozený ■■■■■, bytem ■■■■■, ■■■■■ a poškozený ■■■■■ ■■■■■ narozený ■■■■■, bytem ■■■■■, se zbytkem svého nároku na náhradu škody odkazují na řízení ve věcech občanskoprávních.

Podle § 229 odst. 1 tr. řádu se poškozená [REDAKCE] [REDAKCE] narozená [REDAKCE], bytem [REDAKCE] [REDAKCE], adresa pro účely doručování [REDAKCE], [REDAKCE] poškozený Ing. [REDAKCE] [REDAKCE] narozený [REDAKCE], bytem [REDAKCE], poškozená [REDAKCE] [REDAKCE] narozená [REDAKCE] bytem [REDAKCE], a poškozený [REDAKCE] [REDAKCE] narozený [REDAKCE], bytem [REDAKCE], [REDAKCE] se svými nároky na náhradu škody odkazují na řízení ve věcech občanskoprávních.

4. Proti uvedenému rozsudku, a to právě výlučně proti výroku o náhradě škody – správně proti výroku o nemajetkové újmě, bylo podáno v zákonné lhůtě odvolání jak poškozenými pozůstalými, tak i obžalovaným, dnes již odsouzeným [REDAKCE] [REDAKCE]
5. Poškození – pozůstalí, a to rodiče zemřelého, jeho bratr a prarodiče zemřelého podali odvolání prostřednictvím svého zmocněnce a zdůraznili, že především kategoricky nesouhlasí se závěrem soudu, podle kterého zavinění dopravní nehody není jen na obžalovaném, ale podíleli se na něm stejnou měrou jak obžalovaný, tak poškozený [REDAKCE] tak poškozený zemřelý [REDAKCE] [REDAKCE]. V podrobnostech se pak poukazuje na výpověď poškozené [REDAKCE] [REDAKCE] i na to, že právě ona byla pravomocně zproštěna obžaloby rozhodnutím Krajského soudu v Plzni ze dne 30.1.2025 pod sp. zn. 9 To 2/2025.
6. Podle poškozených to byl právě obžalovaný, který po spatření skupiny osob včetně několika dětí měl reagovat výraznějším snížením rychlosti a tedy ve smyslu zákona o provozu na pozemních komunikacích dbát zvýšené opatrnosti.
7. Poškození považují úvahy soudu prvního stupně o možné spoluvině nezletilého za přinejmenším neetické a odporující zásadám slušnosti, jelikož nezletilý byl ve věku [REDAKCE] let a nedosahoval takové rozumové vyspělosti, aby byl sto posoudit pravidla chování na pozemních komunikacích. Právě proto musí ostatní účastníci provozu dbát zvýšené opatrnosti při pohybu dětí v blízkosti nebo na komunikaci. Nelze s jistotou přesně popsat, jak se choval před střetem nezletilý poškozený, avšak jednoznačně bylo naopak prokázáno, že obžalovaný mohl a měl výrazně snížit rychlost, aby střetu s nezletilým zabránil.
8. Poškození také odmítají přístup soudu, podle kterého by rozhodnutí o náhradě škody vyžadovalo další dokazování a považují tento postup za snahu vyhnout se své zákonné povinnosti rozhodnout o včasné podaném návrhu na náhradu škody.
9. V další části pak poškození konstatují, že okresní soud vycházel z rozhodnutí Nejvyššího soudu z roku 2016 sp. zn. 4 Tdo 1402/2015, a nepřihlížel dostatečně k tomu, že došlo k úmrtí [REDAKCE] chlapce, tedy mladšího bratra nezletilého [REDAKCE] [REDAKCE] tj. nezletilé osoby, která byla milována svými rodiči, prarodiči i dalšími příbuznými. Neexistuje nic horšího, než přežít právě vlastní dítě. Okresní soud při stanovení výše náhrady škody (správně nemajetkové újmy) nezohlednil okolnosti daného případu a stanovil tuto výši při samé spodní hranici rozpětí, když navíc tento postup soudu vyvolává dojem, že byly soudem zvoleny tyto částky zcela nahodile.
10. Poškození jsou velmi stresováni i délkou trestního řízení, avšak zároveň odmítají toto řízení ukončit ve stavu, kdy soud prohlásil, že stejný díl viny na nehodě nese jak obžalovaný, tak poškozená, tak i zemřelý nezletilý.
11. Navrhuje se proto, aby odvolací soud zrušil výroky o náhradě škody a přiznal všem poškozeným ty částky, které byly uplatněny již při připojení poškozených k trestnímu řízení, tedy navrhuje přiznat rodičům zemřelého částku 1 000 000 Kč, bratrovi zemřelého částku 500 000 Kč a oběma babičkám i dědečkům zemřelého částku každému 250 000 Kč.
12. Pokud jde o odvolání obžalovaného, ten namítá, že míra spoluzavinění je v dané věci významnou okolností a má význam mj. i pro stanovení náhrady nemajetkové újmy. Podle názoru obhajoby spoluzavinění ze strany poškozeného není sporné, což vyjádřily i soudy obou stupňů. Posouzení míry a rozsahu spoluzavinění je otázkou důkazně náročnou, jejíž těžiště by nemělo být v trestním řízení.

13. Soud prvního stupně úvahy o míře spoluzavinění a dopad na nárok některých poškozených sice učinil a některým poškozeným byl nárok na náhradu újmy částečně přiznán, nicméně obhajoba má za to, že toto není důkazně podloženo a že i tito poškození by měli být odkázáni s uplatněnými nároky na občanskoprávní řízení.
14. Když Krajský soud v Plzni jako soud odvolací přezkoumal podle § 254 odst. 1 trestního řádu zákonnost a odůvodněnost výroků o náhradě škody – správně nemajetkové újmy, stejně jako řízení, které vyhlášení těchto výroků předcházelo, přihlížející přitom k argumentům uváděným v odvoláních poškozených i v odvolání obžalovaného, dospěl k následujícím závěrům.
15. Především je třeba uvést, že podle názoru odvolacího soudu okresní soud provedl ve věci, kdy rozhodoval již potřetí, dostatek důkazů, provedl je procesně bezvadným způsobem a poté tyto důkazy hodnotil. Okresní soud dospěl tedy ke správným skutkovým zjištěním i ke správné právní kvalifikaci, když kvalifikace jednání obžalovaného pouze podle prvního odstavce § 143 trestního zákoníku byla již naznačována i v předchozím zrušujícím usnesení Krajského soudu v Plzni z 9.1.2025, kde byl mj. dán závazný právní názor, a to po doplněném dokazování a tento názor také soud prvního stupně respektoval.
16. Odvolání bylo podáno ze strany poškozených pozůstalých i obžalovaného výlučně proti výroku o náhradě škody, správně nemajetkové újmy, takže otázkou skutkových zjištění, právní kvalifikace ani uloženého trestu se odvolací soud již zabývat nemohl.
17. Pokud ovšem v odůvodnění rozsudku soudu prvního stupně, a to v té části, kde se soud zabývá právě náhradou nemajetkové újmy, dochází soud k závěru, že se na dopravní nehodě a jejích následcích ve stejné míře podílely tři subjekty, a to obžalovaný, babička zemřelého svědkyně [REDAKCE] a samotný nezletilý zemřelý [REDAKCE] [REDAKCE] tak s tímto závěrem v žádném případě souhlasit odvolací soud nemůže.
18. Pokud totiž jde o [REDAKCE] [REDAKCE] ta byla pravomocným rozsudkem zdejšího soudu z 30.1.2025 zproštěna obžaloby v plném rozsahu podle § 226 písm. b) trestního řádu a v tomto směru lze odkázat na citovaný rozsudek zdejšího senátu pod sp. zn. 9 To 2/2025. Konkrétně lze odkázat na ty části odůvodnění rozsudku odvolacího soudu, které jsou pod čísly 15 až 22 a dále na části odůvodnění, které je označeno čísly 28 až 37 tohoto rozhodnutí odvolacího soudu.
19. Ani při jedné z variant s tím, že tehdy pro obžalovanou [REDAKCE] byla příznivější varianta, že nezletilý zemřelý začal přecházet společně s celou skupinou a pak náhle zastavil, nesvědčí pro porušení jakéhokoli ustanovení zákona o provozu na pozemních komunikacích a z tohoto pravomocného zprošťujícího rozsudku je tedy třeba vycházet. Nelze tedy v jiném řízení, byť jde stále o stejnou věc, uvádět, že podíl na dopravní nehodě a jejích následcích má i zproštěná [REDAKCE] [REDAKCE].
20. Současně ovšem musí odvolací soud odkázat i na rozhodnutí ve věci tehdy obžalovaného [REDAKCE] [REDAKCE] a to na usnesení zdejšího soudu z 9.1.2025 sp. zn. 9 To 347/2024, kde byl sice dán závazný právní názor ve vztahu k tomu, jaká ustanovení zákona o provozu na pozemních komunikacích obžalovaný porušil, avšak současně v závěru tohoto rozhodnutí odvolacího soudu bylo konstatováno, že odvolací soud již ve svém prvním rozhodnutí poukazoval na to, že vzhledem ke spoluvině chodců, která je výrazná, bude možné jednání obžalovaného kvalifikovat pouze podle prvního odstavce § 143 trestního zákoníku. V citovaném usnesení Krajského soudu v Plzni z 9.1.2025 bylo také v závěru uvedeno, že právě v této právní kvalifikaci se projeví míra spoluviny a ta se projeví pak i při rozhodování o druhu a výši trestu.
21. Proto nelze na druhé straně souhlasit ani s argumentací poškozených ohledně věku a nezkušenosti zemřelého, když z důkazů, které byly provedeny soudem prvního stupně, jednoznačně vyplývá, že nezletilé děti včetně zemřelého poškozeného přecházely na místě vozovku již poněkolkáté, navíc nezletilý samozřejmě navštěvoval základní školu a o základních pravidlech bezpečnosti silničního provozu byl poučován, takže měl a mohl mít představu o tom, jak bezpečně přecházet vozovku. Nelze pochybovat o tom, že pokud by zemřelý poškozený poslechl pokyn své babičky, tak by

k nehodě nedošlo a je evidentní, že tento nezletilý porušil ustanovení § 54 odst. 3 zákona o provozu na pozemních komunikacích, kde se kromě jiného uvádí, že jakmile vstoupí chodec na vozovku, nesmí se tam bezdůvodně zastavovat nebo zdržovat. V daném případě bohužel došlo k tomu, a to bylo jednoznačně prokázáno i znaleckým posudkem z oboru dopravy, že v době střetu poškozený nezletilý ve vozovce stál, je tedy jasné, že zastavil, a to v prvním jízdním pruhu a na tento jeho pohyb již obžalovaný nemohl stačit reagovat. Tyto závěry jednoznačně vyplývají z provedeného dokazování a lze tedy odkázat i na již citované rozhodnutí z 9.1.2025 zdejšího odvolacího senátu. Právě proto odvolací soud již od počátku, kdy se zabýval touto trestní věcí, poukazoval na to, že v dané věci je výrazné spoluzavinění chodců a po doplnění všech důkazů na tomto závěru je třeba setrvat s tím, že spoluvina je zde právě na straně zemřelého nezletilého ■■■■■ a to podstatná, což samozřejmě koresponduje s tím, co bylo již uvedeno, tedy s tím, že ■■■■■ byl uznán vinným pouze podle prvního odstavce § 143 trestního zákoníku.

22. Okresnímu soudu je však třeba dále vytknout, že zcela chybně vycházel z rozsudku Nejvyššího soudu České republiky z 12.4.2016 sp. zn. 4 Tdo 1402/2015, neboť judikatura v tomto směru byla jasně překonána a v posledních letech se ustálila na názorech, které vyplývají jednak z rozhodnutí Ústavního soudu I. ÚS 2844/2014 a jednak, a to především z rozhodnutí Nejvyššího soudu České republiky sp. zn. 25 Cdo 894/2018. Podle těchto rozhodnutí se jako základ pro výpočet nemajetkové újmy spočívající v peněžitě náhradě duševních útrap u nejbližších přímých příbuzných bere dvacetinásobek průměrné hrubé měsíční nominální mzdy na přepočtené počty zaměstnanců v národním hospodářství za rok předcházející smrti poškozeného. Tímto výpočtem se pak dostane soud na základní částku, kterou lze samozřejmě moderovat směrem dolů i nahoru, tedy snižovat nebo zvyšovat. Přitom je třeba brát v úvahu celou řadu kritérií, když v daném případě je rozhodujícím kritériem to, že došlo ke smrti malého ■■■■■ dítěte a pokud jde o intenzitu a kvalitu vztahu rodičů tohoto nezletilého a jeho bratra k nezletilému, nejsou zde žádné reálné a rozumné pochybnosti, takže došlo k situaci, která je považována za nejvíce tíživou a duševně nejnáročnější, tedy že rodiče ztratí nezletilé dítě a bratr ztratí svého bratra, a to ve velmi útlém věku.
23. Jedním z kritérií je i případné poskytnutí jiné satisfakce, čímž je možno rozumět i to, jakým způsobem byl sankcionován ten, kdo nehodu zavinil, tedy v daném případě odsouzený ■■■■■. Jestliže nakonec tento řidič byl postižen pouze ve formě peněžitého trestu, tak samozřejmě z hlediska poškozených jde o satisfakci spíše zanedbatelnou. Pokud jde o osobu škůdce, bylo třeba přihlédnout i k tomu, jak se stavěl ke spáchané trestné činnosti, na druhé straně samozřejmě i k tomu, jakou formou zavinil spáchání trestného činu, když v daném případě nepochybně šlo o nedbalost a podle názoru odvolacího soudu konkrétně o nedbalost vědomou. Obžalovaný má samozřejmě právo se hájit a je třeba uvést, že v rámci obhajoby na druhé straně obžalovaný neprojevil žádnou lhostejnost nebo bezcitnost, avšak současně neuznal jakoukoliv míru viny na této fatální dopravní nehodě. I tento postoj škůdce samozřejmě má vliv na vnímání újmy pozůstalými.
24. Bylo tedy třeba aplikovat občanský zákoník, konkrétně ustanovení §§ 2956 a 2959 a poté již zmíněnou judikaturu, k čemuž je třeba ještě dodat, že pokud jde o sourozence, tedy v daném případě bratra zemřelého, je třeba aplikovat rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 7 Tdo 1485/2019, ze kterého plyne, že v případě sourozence je vhodné vycházet ze základu určeného pro nejbližší příbuzné sníženého o jednu čtvrtinu. To tedy odpovídá tomu, že základní částku je možno určit jako nikoliv dvacetinásobek ale jako patnáctinásobek průměrné mzdy za předchozí rok.
25. Vycházeje z výše uvedeného odvolací soud pak dospěl k následujícím závěrům ohledně výše nemajetkové újmy. Základem pro výpočet je průměrná mzda v roce 2021, která činila 37 839 Kč. Pokud pak vezmeme v úvahu uvedenou judikaturu, tak dvacetinásobek této průměrné mzdy v kalendářním roce, který předcházel nehodě, je 756 780 Kč a patnáctinásobek, který se týká tedy bratra zemřelého, představuje částku 567 585 Kč.

26. Odvolací soud dospěl k názoru, že v daném případě, když došlo k tak fatálnímu následku, že ztratilo život [REDAKCE] dítě, je třeba tento základ výrazně navýšit a jako přiměřené navýšení zvolil odvolací soud 80 %, a to jak pro rodiče, tak pro bratra zemřelého. To pak znamená, že pokud jde o rodiče, docházíme k částce 1 362 204 Kč a pokud jde o bratra nezletilého, docházíme k částce 1 021 653 Kč.
27. Pokud jde o prarodiče zemřelého nezletilého dítěte, tam odvolací soud nepřistoupil k tomuto výraznému navýšení uvedeného základu, tedy částky 756 780 Kč, neboť nebyly dostatečně doloženy vztahy těchto prarodičů k zemřelému nezletilému, což je částečně chyba soudu prvního stupně, ale částečně i chyba samotných pozůstalých, případně jejich zmocněnce, neboť kvalita těchto vztahů a intenzita těchto vztahů měla být doložena.
28. Proto tedy u prarodičů vycházel odvolací soud ze základní částky, tedy dvacetinásobku průměrné mzdy za rok 2021, tj. z částky 756 780 Kč.
29. Dále bylo ovšem třeba řešit to, co bylo rozebíráno v předchozí části odůvodnění tohoto rozhodnutí a co odvolací soud konstatoval i ve svých předchozích rozhodnutích, tedy že v daném případě nezavinil smrtelnou dopravní nehodu výlučně obžalovaný, dnes již odsouzený [REDAKCE] ale i nezletilý chlapec. Je evidentní, že pokud by nezletilý [REDAKCE] poslechl pokyn své babičky, tedy paní [REDAKCE] stejně jako ostatní chlapci, tak by se příjezdějícímu motocyklu odsouzeného [REDAKCE] vyhnul. Nezletilý ovšem z důvodů, které samozřejmě nelze přesně zjistit, zůstal stát zhruba uprostřed pravého jízdního pruhu, nepokračoval zrychlenou chůzí s ostatními dětmi a se svou babičkou, takže evidentně porušil ustanovení § 54 odst. 3 zákona o provozu na pozemních komunikacích, jak to bylo již shora konstatováno. Podle názoru odvolacího soudu je tato spoluvina zemřelého nezletilého chlapce výrazná, tedy padesátiprocentní, a proto pokud jde o shora uvedené částky, musely být tyto částky poníženy právě o míru spoluviny zemřelého, tedy o 50 %.
30. Proto odvolací soud přiznal jako náhradu nemajetkové újmy ve formě duševních útrap každému z rodičů zemřelého částku 681 102 Kč, bratrovi by mohl přiznat částku 510 826 Kč, ovšem ten prostřednictvím zmocněnce požadoval pouze 500 000 Kč, a proto odvolací soud nemohl jít nad rámec tohoto návrhu a přiznal tedy bratrovi nezletilého částku 500 000 Kč. Pokud jde o prarodiče, tak při padesátiprocentním snížení základního nároku by mohli tito obdržet částku 378 390 Kč, avšak všichni prarodiče požadovali pouze částku 250 000 Kč, takže odvolací soud jim přiznal právě tuto požadovanou částku, neboť nemohl přiznat více, než požadovali.
31. Pokud tedy jde o rodiče zemřelého, tak ti požadovali jako jediná částku vyšší, než která by jim náležela podle shora uvedených úvah odvolacího soudu, a proto byli rodiče zemřelého za použití § 229 odst. 2 trestního řádu se zbytkem uplatněných nároků odkázáni na občanskoprávní řízení.
32. Z těchto důvodů tedy odvolací soud postupoval tak, jak je to uvedeno ve výroku tohoto rozsudku, tj. aplikoval ustanovení § 258 odst. 1 písm. f), odst. 2 trestního řádu, kdy zrušil všechny výroky o náhradě škody, respektive nemajetkové újmy z napadeného rozsudku a znovu pak za použití § 259 odst. 3 trestního řádu rozhodl tak, jak je shora uvedeno, tedy že odsouzený [REDAKCE] je povinen podle § 228 odst. 1 trestního řádu zaplatit pozůstalým poškozeným výše uvedené částky s tím, že jak bylo již konstatováno, rodiče zemřelého byli se zbytky uplatněných nároků odkázáni na občanskoprávní řízení postupem podle § 229 odst. 2 trestního řádu.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí není přípustný žádný řádný opravný prostředek.

Plzeň 24. dubna 2025

JUDr. Eduard Wipplinger v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Jana Poláková.